

Hámos Imréné Rokonai

Ezen a képen sok mindenki rajta van. Közülük már senki nem él. A bal oldali nő a Klári sógornőm. A jobb oldali a férjem. A férjem mögött a Klárinak a férje, a Weiner Lajos. Mellette, pont a férjem feje fölött az Ibike, Irénnek, a másik sógornőmnek a lánya. Az asztalnál a férjem mellett ez a kopasz az Irén férje, Rosner Márk. Mellette Irén. Irén mellett a fiuk, Endre. Az ő feje fölött a Tibi, a Klári fia. Lent, baloldalt ez az egyik testvére az anyósomnak. Fehér Adolfné, Rezsa néni. Mögötte a hátsó sorban baloldalt az Oblath Miksa, édesanyám testvére. Miksa mellett van Oblath Andor, az édesanyám testvérének, Náci bácsinak a három fia közül az egyik, mellette van az anyósom, Hahn Mórné, és itt a legszélén az én fejem van. Ez a kép Mátyásföldön, nálunk a kertben készült 1932-ben. A férjemnek két lánytestvére volt, az Irén és a Klári. Az Irén férjezett neve Rosner Márkné, a Klárié Weiner Lajosné. Elég korán mentek ők is férjhez. Lánykorában mind a két sógornőm a régi OTI-ban, az Országos Társadalombiztosítási Intézetben irodában dolgozott. A sógornőim egyáltalában nem voltak vallásosak, csak a böjtöt tartották, de semmilyen gyertyagyújtás vagy ilyesmi nem volt. A Klári nem dolgozott, akkoriban a nők, ha férjhez mentek, nem nagyon dolgoztak. A férje, úgy emlékszem, hogy a Generál Biztosítóban dolgozott. B-listás lett. Kítették az állásából. Kapott valami végkielégítést. Ez 1938-ban vagy 1939-ben volt, talán azért tették ki, mert zsidó volt. És jövedelem nem volt, elhelyezkedni nem tudott újból. Nem tudták a lakbért fizetni, és egy darabig odaköltöztek a férjem másik testvéréhez, és a bútort kihozták hozzánk, Mátyásföldre. A Klári fia, a Tibi azt sem tudjuk, hol van. Munkaszolgálatba vitték el. Nem tudom, mit csinált Tibi a háború előtt. Klári gettóban volt. És a gyerekeim vele voltak a gettóban. A Klári harisnyaszemeket szedett a háború után. 1973-ban halt meg. A Rosneréknek cipőkellékesüzletük volt a Baross utcában, bőrt is árultak. Egy vacak kis kóceráj volt, nagyjából szemben a lakásukkal. Kétszobás lakásuk volt, a ház maga sem volt előkelő. A sógorom meg az Irén dolgozott csak az üzletben. Irénnek volt egy lánya, Ibi meg egy fia, Endre. A fia 1927-ben született. Endre nem tudom, mit csinált. Ibi irodában dolgozott valahol, de hogy kinél, nem tudom. A KISOK pályáról vitték el -- Németországban temették el. A fia meglógott valahol a munkaszolgálatból, az oroszok elkapták, és kivitték Oroszországba. Semmit nem tudunk róla, hogy hol, mikor halt meg. Az Irén a férjével bujkált. A háború után Irén dolgozott közértben, aztán irodában dolgozott sokáig, tán 90 éves koráig. 101 éves volt, mikor meghalt 2002-ben. Nagy ünnepséget csináltak a nyugdíjsházban a 100. születésnapján. Mind a két sógornőm a zsidó temetőben van, egy sírban. A Rezsa nénit, amikor

meghalt a férje, akinek borbély- és fodrászüzlete volt a Zichy Jenő utcában, és nem volt gyerekük, az Irén és a Klári magukhoz vették. De ez már a háború után volt. 1991-ben, 92 éves korában halt meg Pesten, öregségben. Mást nem tudok róla mondani. A Miska bácsiról szinte semmit nem tudok. Azt sem tudom, milyen iskolát végzett, csak azt tudom, hogy Feri bácsinak, a bátyjának az üzletét ő vette át. Egy kis csemegeüzlet volt ez. Nem emlékszem, hogy lett volna alkalmazottjuk. Sajtot, felvágottat, valami fűszereket is árultak benne. Körülbelül az 1930-as évek közepe tájáig lehetett meg. A Miska bácsi nagyon későn nősült, 1940 körül, és azt hiszem, hogy jó módú nőt vett el, mert aztán mikor már nős volt, akkor nem az üzletben volt, hanem az Erzsébet körúton, majdnem a Híradó mozi mellett volt egy cukorkaüzletük. És nagyon későn született egy kislány. Ő még a háború előtt öngyilkos lett, valamikor 1943-ban vagy 1944-ben. Az Andor 1901-ben született. Tisztviselő volt, azt nem tudom, hogy hol, de ő már nős volt. 1933-ban vagy 1934-ben nősülhetett, a fiuk, Péter 1935-ben született, és szintén kint él Ausztráliában. Pesten éltek, azt hiszem, a Tűzoltó utcában, de mikor a ház már fölépült, akkor ők is Mátyásföldön laktak. Volt egy manzárdszoba, és a fiatalok meg a kisfiuk fönt laktak a manzárdban. Andor 1945-ben halt meg tífuszban, állítólag tífuszoltástól. Mikor én hazajöttem, már nem élt. Az anyósomnak szénpincéje volt. Szenet, fát árult, kiskereskedő volt. De beteg lett, bezárta a szénpincét, s akkor mi tartottuk el. Nálunk is élt sokáig. Nagyon szeretett engem. Jobban szeretett nálam lakni, mint a saját lányainál. Minden hónapban bement egy-két napra a lányaihoz, de egy-kettőre telefonált a férjemnek, hogy gyere értem, megyek haza. Jó kis pletykás öregasszony volt. A testvére, a Lina néni ott lakott szintén Mátyásföldön, és összeültek és pletykáltak a családról. Kedves asszony volt, a gyerekeket nagyon szerette, vitte őket moziba, amikor még jól volt. A háború alatt a gettóban volt a Klári lányával. És ott is szabadult fel. És közvetlenül utána, 1945-ben halt meg tífuszban. Mikor én hazajöttem, már nem élt. Sokan haltak meg abban. A sógornőm mesélte, hogy egy ládában a férje kihúzta a temetőbe, még én nem voltam itthon. Valószínűleg közös sírba lett eltemetve.